

Kuj železo.

(úvaha hledajícího muže)

„Kuj železo, dokud je žhavé!“

Kdo by neznal toto přísloví nabádající k činnosti za okolností, jež jsou příznivé pro zdárný průběh záměru či úmyslu, doslova „usiluj za tepla“. Avšak nemusí jít vždy jen o dobrodějnou formu, nýbrž nezřídka i o dění nedobré, jež zneužívá onu „žhavost“ k případnému pletichaření, politikaření či k dmýchání sváru.

A jsou i jiná podobná přísloví. „S chutí do toho, půl je hotovo!“ Nebo, „co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek!“ Podobně zní i pravidlo pro úspěšnou manažersky podnikatelskou činnost- „dělat věci správně, ve správném pořadí a v správném čase“!

Všechna uvedená přísloví jsou tak známá až jsou všedně šedivá, čímž ale ztrácí na síle tvůrčí inspirace a zároveň na velkém zaslíbení pro každého člověka v pohybu života na zemi i v celém tom nezměrném kosmu.

„Kuj železo, dokud je žhavé“! Není jen obrazem pracovitého kováře, který pravidelně buší do žhavého železa, k dosažení kýženého tvaru a vlastností svého výrobku. Bude-li ale bušit neuváženě, brzy se unaví, bude-li železo studené či podchlazené nezíská tvar, ba dokonce se může rozbít.

Jádrem přísloví je totiž rytmus a teplota. Anebo, řád a zápal pro věc.

Vše to je nezbytné pro spolupráci lidí mezi sebou, pro spolupráci lidí se silami a tvory přírody a kosmu a také pro spolupráci lidí s jejich osudem, produktem to setby všech vlastních rozhodnutí a činů v nezměrném stvoření života.

Pokusme se o porozumění souvislostí na jednom příkladu.

Dva lidé se osloví, seznámí se vzájemně se svými záměry a zjistí, že by mohli společně prožívat anebo řešit nějakou věc či problém, a dají si slovo pro dělbu ve společné činnosti. Po nějakém čase se však ukáže, že původní nadšení pro věc poněkud vyprchává pro jiné a „potřebnější“ úsilí. Setkání se stanou sporadickými nebo nesouladnými, ale tito lidé nenalézají způsob a sílu jak revidovat dané slovo ani jak naložit s rozpracovaným záměrem. Stává se pak, že jeden čeká a očekává od druhého více aktivity a také se v myšlenkách postupně formuje nelibost. Tito lidé se zpravidla záhy rozejdou, aniž by věc nějak dokončili. Zdaleka přitom nemusí jít o právně závazné a pozemsky vymahatelné dohody.

Podobné, a to i dobrovolné, aktivity se hojně vyskytují ve větších společenstvích, jež se však časem změní v různorodé strany a soupeření, za sílicího neporozumění, nezřídka ústící v nepřátelství a rozpad. Žel stejný princip je dnes „otištěn“ v celých národech, rasách a státních uspořádáních a proto je tvůrčí mír a tolik hlásaná sounáležitost v nedohlednu....

Nuže, kde je v lidském „železe“ ona tvůrčí žhavost, která je schopna „ukout“ z pozemského tvora člověka, jehož díla jsou účelností a krásou „úsměvem na tváři Boží“?

Po světě chodí spousta dobrých lidí, tedy lidí, jež neškodí spolulidem a společnosti, jsou řádnými, poslušnými a snaživými občany. Ale zaposloucháme-li se do tónu, jak o dobrých lidech mluví jiní lidé, vnímáme často mírně opovržlivý podtext v onom: „on je to dobrák...“. Těmto dobrým lidem něco chybí. Žár! Nikoli však žár emocí, pudů, vášní a myšlenkových kalkulací s učeností druhých, nýbrž žár vnitřní – světlo! Světlo, jehož síla dovede i ostře a rozhodně řešit protivy a překážky aniž by postrádala věcnou rozvahu. Neboť dobro není jen představa skupiny lidí o vzájemné prospěšnosti, ale je všeobsáhlou tvůrčí vlastností všehomíra.

Tento niterný žár má jednu nesmírně důležitou schopnost. Tou je síla magnetické přitažlivosti. Síla, jež v proměnách drží věci „pohromadě“. Kde není tento vnitřní žár, nebo je příliš slabý, nelze formovat smysluplné tvůrčí vztahy. Protože skutečná tvůrčí činnost člověka musí vycházet vždy z jeho nitra, žhnoucího nitra, vnitřního světla.

Vnitřní světlo má každý člověk. Pokud je slabé, jako je tomu u našinců dnes, spotřebuje a promění se v ústrojnosti člověka dříve, než dojde k jeho pozemskému naplnění. Jen málo zbude na tvůrčí vztahy se spolulidmi a příslušnými proudy života. Nu a člověk je pak loutkou v proměnách pozemského, společenského i osudového bytí. On není svým pánem (či svou paní), ale jen nástrojem představ, názorů, návyků, tradic, a tzv. pozemských směrů, norem či zákonů. Ale vnitřní světlo, stejně jako pozemské tělesno si trvale žádá své uplatnění, ať se to člověku líbí nebo ne. Patří totiž k řádu bytí.

Často slyšíme: „Jednám, či budu jednat, podle svého nejlepšího vědomí a svědomí“! Jsou to však jen prázdná slova a hovoří pouze o časném odhodlání a chvilkovém nadšení slibujících, zhusta jsou projevem naivní ba dokonce arogantní ješitnosti. Jen velmi zřídka je tím míněna kázeň a trvalé odhodlání vřadit se do řádu věci v řádu kosmu. Neboť kosmos je jen jiné jméno pro řád bytí.

Vědomí má mít tvůrčí kázeň, což je zároveň tvůrčí spravedlnost v lidské lásce. Svědomí je ale žár nitra. Žár nitra je duchovním světlem, prosvítajícím více nebo méně do pozemských věcí člověka. Kde ale bere sílu ten, který výše uvedené vyslovuje nebo slibuje? Z žáru nitra stěží, neboť je to více forma přání, než vědomí o rozsahu odpovědnosti.

Zmíněné „prosvítání“ je základem pro budování jakéhokoli tvůrčího vztahu a zároveň nese zaslíbení zdárného dokončení. Prosvítání, je jiné slovo pro projev citu. Což také vyjadřuje počáteční stav a hodnotu započatého díla. Síla citu (vnitřního žáru) určuje, zda dílo a související okolnosti budou požehnány a zdárně dokončeny. Proto jakákoli dohoda, byť jen ústy vyslovená, má a musí být zakotvena v citu. Zakotvena v procítění daného slova.

Byl zmíněn pojem vědomí a svědomí. Vědomí každého spočívá v bdělém vnímání pozemských stavů a souvislostí, dovedností, zkušeností, názorů i představ. Což vše je věcí osobní vůle v rozhodnutí člověka. Ale svědomí je „něco“ z nitra člověka, které vstupuje do vědomí (prosvítá nebo přímo žhne) a neomylně vyjadřuje harmonii anebo disharmonii konání. Konání ve vztahu ke kosmu, řádu všehomíra, v „časoprostoru“, kde se dotýčný člověk právě nachází.

Vysloví-li člověk své slovo bez prokazatelné přítomnosti citu, povrchně, tato forma projevu nenalézá spojení s kosmem, nemá jeho požehnání a podobá se bábovičce z písku, která se brzy rozpadne. Jde totiž o pohyb ryze materiální, povrchní, bez zakotvení. Je-li slovo prožhaveno silnou či nelibou emocí, kde je již přítomen cit ale zakalený, dochází k zakotvení v kalných „vodách“

života. Kosmos zákonitě časem vrací disharmonii zpět k člověku a sklízí jsou nelehké až kalné pozemské poměry dotčeného člověka, přecházející pak v jeho osud. Započaté dílo se příliš nebo vůbec nepodaří, a když přece jen, nemá trvání, ba dokonce škodí.

Naprosto jiná situace je v případě, že slovo dohody je prožhaveno ryzím citem. V okamžiku odhodlaného vyslovení je již harmonie mezi citem, myšlením a vůlí k rozhodnutí a dochází, díky stejnorodosti záchvěvů, ke kotvení živé formy slova s magnetickými silami kosmického vznosu, což je totéž co požehnání člověku a jeho dílu.

Vyslovené rozhodnutí se takto podobá žhavému železu, jež je připraveno ke „kutí“. Nyní nastupuje druhý krok, uskutečnění. Uskutečnění je ale totéž co kázeň. Tedy podržet prožhavení a skloubit je se silami tvoření. Tvoření, jež je postaveno na vlastní dovednosti a na stavu „vnějších“ okolností, které s tvářením souvisí. Věci se totiž nedějí samy od sebe, ale vetkávají se jak do samotného díla, tak současně do lidské ústrojnosti čímž dělají člověka ukázněného, dbalého řádu kosmu. Člověka světlého. Hodnota díla pak je úměrná síle spojení s oním kosmem – všehomírem. Spojení s lidskými úradky je až druhořadé a bývá dokonce rušivé.

Ukáznění vůbec neznamena mravokárnost nebo jen vnější neosobní požadavky a někým stanovené a vyžadované povinnosti. Kázeň znamená dělat věci správně a ve správném pořadí, tedy od A k Z (k_A_Z_eň), vždy v přítomnosti hřejivého citu. Světla vědomí („A“) v tvůrčí vědomé vůli (v „Z“).

Dodržet kázeň je totéž co správně hospodařit s materií, se vztahy k silám přírody, se vztahy k lidem. A především se vztahem k Moci Nejvyšší, která je již mnohá tisíciletí vetkána v nejdůležitější, a 3500 let neuchopené radě lidstvu, v prvním přikázání. Tato rada patří citu a je uchopitelná jen jeho žářem, silným svědomím. První přikázání není o představách a učenosti lidí nýbrž je o sounáležitosti duchovního člověka s řádem bytí, s kosmem. Možno také říci spojením moudrosti člověka se stvořením. Tato moudrost je také žářem, jenž dává vůli člověka možnost naplňovat skutečný smysl svého života v dílech již zde na zemi. A tato moudrost musí být i v jednotlivých lidských činech a dohodách s veškerenstvem, jehož malou a závislou částí je i člověk sám.

Vraťme k uvedenému příkladu v jasnějším obraze.

Dva lidé se rozhodnou, že budou hospodařit na půdě se zemědělskou produkcí a dostane se jim možnosti „vlastnit“ půdu. Během páru let se díky dotacím pro začínající zemědělce podaří rozpohybovat hospodaření, získají obživu i společenské uplatnění a uznání. Přesto se některé věci nedaří a začne jim stále více vadit neustálé vnější vměšování úřadů a jejich pravidel. Přicházejí pohyby cen komodit na nevyzpytatelné burze, objevují se živelné „disharmonie“, nemoci zvrátat a k tomu rodinné a společenské proměny i ztráty na zisku. Tyto ztráty požadují vyšší nasazení citové schopnosti do vůle k činům. A protože dva lidé již pracují za hranicí dosahu vnitřního plamene, dochází k disharmonii i mezi nimi a v dělbě práce vznikají vážné trhliny. Nikdo z nich si nevzpomene na 1. přikázání, chtějí jen zachovat zisk, rentabilitu a prestiž, protože jejich podnikání je na tom postaveno. Ale protože zisk a návratnost hmotných prostředků není dílo prostoupené vnitřním žářem, jsou přinuceni svou vůlí a kalkulací jednat v rozporu se svým svědomím. Absence svědomí ve společné dělbě práce je i absencí jejich vztahu. Teplo vzájemnosti vyprchává a vyprchává i zářivá hodnota jejich produktů. Jejich produkty již mají charakter spotřebního zboží,

jež si dnes každý může pořídit v obchodních řetězcích. Zboží, jež je pod hranicí užitnosti a ve sféře hranic klamu.

Kde udělali tito soudruzi chybu? Nehledali a nenašli spojení s kosmem, s řádem bytí!

Tento a podobné způsoby podnikání, ve všech oborech, produkuje nezměrné množství nepotřebného a zhoubného odpadu a to i myšlenkového. Totiž v kosmu vše souvisí se vším a postaví-li se člověk tomuto úžasnému soukolí, dříve nebo později „spláče nad výdělkem“. Na tom je dnes žel postavena veškerá hospodářská, akademická i zájmová činnost pokrokového lidstva. Nu, prý do podnikání cit nepatří....

Našinec dnešních dnů by řekl, za to může politika a její strany, vlády, úředníci a chtiví nenechavci. Avšak to jsou jen vnější vlivy, s nimiž si slabé svědomí jedince nedovede poradit, nemaje spojení s nezměrně vyšší mocí, mocí kosmu, s „A“. A nemá-li ani slovo lidské řeči vědomé spojení s kosmem, nemůže dostatečně fungovat ani žádná dohoda a stěží pak „dobrovolné“ vztahy mezi lidmi a už vůbec ne vztahy se silami přírody a kosmu. To se žel týká i partnerských vztahů.

Uvedené vůbec neznamena, že by se v lidském dění neformovalo dobro, avšak lidské dobro bez náležité síly citu je nesourodé, vzájemně neprovázané a bez požehnání všehomíra.

Proto vážený příteli, nebo milá družko, vy blízcí v pozemském žití, procitněme a stavme konečně sami sebe i pospolitost našeho bytí mnohem více na hodnotách kosmu, jež jsou i součástí našeho vědomí. S vědomím, že veškerý odpad a problémy, v kterých každý z nás dnes více či méně prodlévá, jsou jen „sklizní“, živým zrcadlem osobních konání, se značnou absencí magnetického vyzařování vnitřního plamene, citu. Žádné vnější opatření, konference, volby ani soudobé dohody lidského světa nemohou pomoci. Přesunují jen sílící odpad a všelidské problémy jinam, odkud se v jiné formě nečekaně vrátí zpět. Jsou totiž převážně „pro ty druhé“...!

Jedině silně rozvinutá citová schopnost odhalí a spálí, mocí kosmu, do posledních zbytků „nechtěné produkty“ všech osobních provinění a dovolí tak vetkaní se, v citu zrozeného člověka, do řádu bytí. Řádu, kterým řídí a žehná světy Vyšší Moc.

Kujme tedy své železo, dokud ještě hřeje!

„Neboť kdo moudrý, ten jen hledá a jako sloup se k nebi zvedá. Nechce býti světloňoš a oslavován býti, proto září všem ... a jako slunce svítí...!“

V Komni 30. 10. 2018